

Arrest

nr. 100 783 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Tokarevka (toenmalige Sovjetrepubliek Kazakstan) en woont in Khassavyurt (Dagestan).

Van 1977 tot 1981 bent u werkzaam bij de politie van Sverdlovsk, een stad in het Oeralgebied in de toenmalige Sovjetunie. U stopt vrijwillig met er te werken. Begin jaren negentig verhuist u naar Dagestan.

Begin 2012 vindt u twee dreigbriefjes aan de poort van uw huis. Daarop staat dat men u vroeg of laat zal vermoorden. Een week later wordt u 's avonds op straat door drie à vier onbekenden in elkaar geslagen. Vanaf dat moment merkt u dat er steeds een auto aan uw huis staat. Twee weken na de

slagen, worden de banden van uw auto kapotgestoken. U vermoedt dat u deze problemen krijgt wegens uw vroeger werk bij de politie van Sverdlovsk.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 10 maart 2012. Uw jongste broer voert u met de auto naar Kiev (Oekraïne). Daar stapt u over in een minibus en reist clandestien verder naar België waar u op 13 maart 2012 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw intern Russisch paspoort en een kopie van uw rijbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest ontvoerd of vermoord te worden wegens uw vroeger werk (1977-1981) bij de politie van de Sovjetunie (CGVS p. 6). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat de oorzaak van uw problemen ligt in uw werk voor de algemene politie van Sverdlovsk (hoofdstad van het Oeralgebied) van 1977 tot 1981 (CGVS p. 8). Deze oorzaak waarnaar u verwijst situeert zich ten tijde van de Sovjetunie waarvan uw huidig land, de Russische Federatie, op dat moment deel uitmaakte. Begin jaren negentig hield deze staat (Sovjetunie) in zijn toenmalige vorm op te bestaan en eind 1991 werd de Russische Federatie een onafhankelijke staat. Als gevolg van deze ingrijpende geopolitieke veranderingen dient de appreciatie van de problemen die u aanhaalt gemaakt te worden ten opzichte van de Russische Federatie, waarvan u verklaart het staatsburgerschap te bezitten (CGVS p. 2). Dat de toenmalige politie van de USSR nu nog steeds bestaat zoals u beweert (CGVS p. 8), is in deze context dus onmogelijk. Bovendien, dat u daarom in de Russische Federatie in 2012 – nota bene meer dan twintig jaar na datum – in uw deelrepubliek Dagestan problemen zou kennen omwille van dit politiewerk in de voormalige Sovjetunie, is dan ook weinig aannemelijk. Dit standpunt van het CGVS wordt nog versterkt door het volgende. Als u gevraagd wordt of u tijdens uw politiewerk voor de Sovjetunie vijanden heeft gemaakt of problemen heeft gekend met bepaalde mensen waardoor u in 2012 de problemen zou meegemaakt hebben die u aanhaalde, verklaart u dat u nooit vijanden had en dat u dat niet kan weten (CGVS p. 8). Daarnaast verklaart u meermaals niet te weten met wie u problemen had; zo blijkt u niet te weten door wie u geslagen werd, wie uw banden kapotstak of van wie de twee dreigbrieven afkomstig waren (CGVS p. 6 & p. 7). Dat u geen informatie zou kunnen verschaffen met betrekking tot de identiteit van uw vervolgers, is weinig aannemelijk. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft – in het bijzonder wat betreft de identiteit van zijn vervolgers – zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit is in casu echter helemaal niet het geval. Welnu, aangezien u er niet in slaagt de oorzaak van uw problemen aannemelijk te maken, uw vervolgers te identificeren of op zijn minst hun motieven duidelijk aan te geven, dient gesteld te worden dat uw asielrelaas uiterst onaannemelijk is en dat u de door u aangehaalde feiten enkel baseert op vermoedens – zoals u overigens zelf letterlijk aangeeft (CGVS p. 8). Dat wordt nog geïllustreerd door het volgende. U verklaart niet te weten wat de aanleiding was voor de slagen die u kreeg (CGVS p. 6). U verklaart ook dat uw banden werden kapotgestoken door dezelfde mensen als diegenen die u geslagen hadden 'omdat tussen deze twee incidenten weinig tijd was' (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat dit geen ontegensprekelijk bewijs vormt dat dezelfde mensen achter deze twee verschillende feiten zaten. Ten slotte verklaart u dat de dreigbrieven vermeldten dat men u vroeg of laat zou vermoorden, maar u verklaart dat de reden voor deze bedreiging of van wie ze afkomstig waren er niet op stond. Als u daarop gevraagd wordt waarom u dan denkt dat deze brieven te maken hadden met uw vroeger werk als agent, wijt u dit aan een recente golf van aanslagen op agenten (CGVS p. 7). Dit is echter opnieuw een weinig overtuigende verklaring voor het verband tussen de door u aangehaalde feiten en uw ruim twintig jaar eerdere werk bij de politie. Over deze dreigbrieven verklaart u bovendien dat u ze heeft weggegooid 'omdat u ze niet nodig had' (CGVS p. 7). Hier heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij. Als u uw land ontvlucht bent en voor de problemen die u aanhaalt internationale bescherming zoekt, is de reden waarom u de dreigbrieven – nota bene het enige tastbare bewijs van uw problemen – zou weggegooid hebben, nl. dat u ze niet nodig zou hebben gehad, uiterst ongeloofwaardig. Deze brieven had u wel degelijk goed kunnen gebruiken, ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Daarnaast dient nog gewezen te worden op een belangrijke inconsistentie tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) wat betreft het voorvallen van uw problemen in de tijd. Zo verklaart u op het CGVS dat u geslagen werd één of anderhalve maand voor uw aankomst in België (i.e. 13 maart 2012). Volgens uw verklaringen had u een week voor deze slagen reeds de twee dreigbrieven gekregen en werden uw banden twee weken na

de slagen kapotgestoken (CGVS p. 6-7). Tijdens uw verklaringen op de DVZ dd. 13 maart 2012 echter verklaarde u 'ongeveer zes maanden geleden' geslagen geweest te zijn (i.e. ongeveer september 2011) en dat uw banden 'ongeveer een maand geleden' (i.e. februari 2012) werden platgezet (CGVS vragenlijst dd. 13.03.2012 p. 3 vraag 3.5). Aangezien uw verklaringen omtrent deze tijdsindeling erg verschillen, wordt u hierom om uitleg gevraagd. Hierop verklaart u dat er reeds acht maanden gepasseerd zijn en dat u reeds twee zware operaties ondergaan heeft in België (CGVS p. 9) – deze medische problemen hebben volgens uw verklaringen weliswaar niets te maken met de problemen in uw land (CGVS p. 5). Welnu, van iemand die stelt dat hij omwille van een medische ingreep zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept om zijn problemen op dit vlak te laten attesteren, hetgeen in casu niet het geval is. Aldus kunnen uw beweringen inzake uw medische ingrepen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën geenszins wijzigen. Verder verklaart u dat u op 25 januari 2010 een nieuw rijbewijs ging ophalen waarbij u uw oude rijbewijs moest inleveren bij de verkeersinspectie. In diezelfde periode, meer bepaald op 30 maart 2010, verkreeg u probleemloos een internationaal paspoort. Dit paspoort werd kort daarna volgens u echter gestolen samen met een aantal andere documenten uit uw portefeuille, meer bepaald documenten in verband met uw familiezaak (boekhoudingspapieren voor uw goederen en een getuigschrift van uw onderneming) (CGVS p. 3-4). Op de DVZ daarentegen had u verklaard dat uw internationaal reispaspoort kort na de uitgifte ervan in 2010 gestolen werd samen met uw oude rijbewijs (DVZ verklaring vraag 21). Als u op dit verschil gewezen wordt (aanvankelijk werd uw oude rijbewijs volgens u samen met uw reispaspoort gestolen, dan zegt u weer dat u het moest inleveren om uw nieuwe rijbewijs te krijgen), verklaart u 'nee, ik heb dat niet gezegd. Ik werd niet goed begrepen' (CGVS p. 4). Aangezien uw verklaring bij de DVZ u werd voorgelezen in het Russisch en u het ondertekende ter goedkeuring zonder er verdere opmerkingen over te hebben (CGVS vragenlijst dd. 13.03.2012 p. 3), vormt dit een uiterst gebrekkige verklaring ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid en blijft ze bijgevolg nog steeds overeind. Bijgevolg kan ernstig getwijfeld worden aan het feit of uw reispaspoort wel degelijk gestolen werd zoals u beweert. Dit wordt nog versterkt door uw verklaringen omtrent uw reisroute. U verklaart uit Khassavyurt vertrokken te zijn met uw intern paspoort en uw nieuw rijbewijs. Aan de Russisch-Oekraïense grens werd u gecontroleerd maar dat vormde geen probleem dankzij uw intern paspoort. In Oekraïne stapte u vervolgens in een minibus waar u zich verborg achter twee slaappleatsen. Op deze manier legde u de hele weg naar België clandestien af. U verklaart niet te weten door welke landen u gereden heeft en niets gemerkt te hebben van een douane of een grensovergang. Als u daarop gevraagd wordt of de minibus ergens moest stoppen onderweg, verklaart u 'nee. Jawel. De chauffeur stapte uit de wagen. Hij regelde alles waarschijnlijk en reed verder'. Dit was volgens u aan de politieposten of bij de douane, maar dat zag u niet – in ieder geval leverde dit geen probleem op voor u (CGVS p. 5-6). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke (paspoort)controle en zonder dat u iets gemerkt zou hebben van een douaneovergang – zelfs als u daarbij verborgen in een minibus zat – de Schengen-zone zijn binnengekomen. Gecombineerd met uw reeds aangehaalde tegenstrijdige verklaringen over uw internationaal paspoort, ontstaat hierdoor het vermoeden dat u dit identiteitsdocument bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte is het opzienbarend dat – indien er aan de door u aangehaalde feiten nog geloof kan worden gehecht – u niets aan uw problemen heeft proberen te doen en dat u nergens een klacht heeft ingediend of uw problemen heeft aangeklaagd; volgens u deed u dat niet omdat er met u zou worden gelachen, omdat u niet wist wie die mensen waren en dat niemand iets zou onderzoeken (CGVS p. 9). Aan de andere kant echter verklaarde u al sinds ongeveer 1996 mee te helpen met een aantal van uw vrienden bij de opsporingsdienst van de politie. Dit deed u echter niet als officiële medewerker maar op vrijwillige basis in uw vrije tijd – over dit werk verklaart u overigens dat dit niets te maken heeft met de problemen waarvoor u een asielaanvraag indient (CGVS p. 10). Welnu, als blijkt dat u vrienden heeft met belangrijke functies bij de politie (nl. vice-hoofd van de opsporingsdienst) die u zelfs af en toe helpt, is het uiterst opvallend dat u tegen uw eigen problemen zelf niets ondernomen heeft. In dit opzicht draagt uw passiviteit op dit vlak allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te

tonen ten opzichte van uw land van herkomst, zijnde de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM en wederom van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet

noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld "*lopende het dringend beroep*", niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de afwezigheid een klacht in te dienen, verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen, zijnde de tegenstrijdigheden en het persoonlijke gedrag van verzoekende partij wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich heeft beperkt tot de verwijzing naar stereotiepe argumentatie, het in twijfel trekken van het feitenrelaas en de verwijzing naar een "*beweerdelijke vaagheid*". Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht maar dat actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Verzoekende partij argumenteert verder dat het totaal niet correct is dat, wanneer zij verwijst naar derden en ook gedetailleerde informatie geeft, verwerende partij geen onderzoek hiernaar heeft verricht. Verzoekende partij vraagt zich af waarom verwerende partij haar eerst allemaal feiten, namen en data vraagt, om vervolgens geen onderzoek te verrichten over deze aangereikte elementen, tenzij dan om actief op zoek te gaan naar argumenten om te gewagen van uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat zij blijft bij haar asielrelaas en dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie, het louter in twijfel trekken van het asielrelaas en een verwijzing naar een "*beweerdelijke vaagheid*". *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht omdat zij het niet aannemelijk maakt dat zij problemen zou hebben omwille van politiewerk van 20 jaar geleden, zij geen informatie bezit betreffende de identiteit van haar vervolgers en evenmin betreffende de motieven van haar vervolgers, zij zich bijgevolg louter baseert op vermoedens, zij inconsistente verklaringen aflegt aangaande de situering van haar problemen in de tijd tijdens enerzijds haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds haar gehoor op het Commissariaat-generaal en omdat haar verklaringen over de reisweg om verschillende redenen niet geloofwaardig zijn. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte problemen en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.15. – en dat er geenszins sprake is van een standaardmotivering. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat er geen sprake is van "*uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden*". Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om haar asielaanvraag af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Waar verwerende partij nog wordt verweten geen onderzoek te hebben verricht naar door verzoekende partij aangehaalde derden, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat verzoekende partij derhalve zelf de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie en stukken aan te brengen die haar relaas kunnen staven. Het komt niet aan verwerende partij toe om door onderzoek eventuele lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

2.2.8.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat van een asielzoeker die stelt dat hij omwille van een medische ingreep zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept om zijn problemen op dit vlak te

laten attesteren, hetgeen verzoekende partij heeft nagelaten, betoogt verzoekende partij dat haar nooit is gevraagd geweest een medisch attest voor te leggen.

2.2.8.2. De Raad duidt verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Verwerende partij stelt dan ook terecht dat wanneer een asielzoeker stelt dat hij omwille van een medische ingreep zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, van hem verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk een medisch attest voorlegt. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij haar nooit gevraagd heeft een medisch attest voor te leggen, is geenszins van aard de desbetreffende motivering te weerleggen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust immers op de asielzoeker zelf en het is de taak van de asielzoeker zelf om alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nog steeds geen enkel medisch attest heeft bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn of zou zijn geweest een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.9.1. Met betrekking tot de reisweg argumenteert verzoekende partij dat de stelling van verwerende partij dat het onmogelijk is om zonder controle de Schengenzone te betreden niet ernstig is en totaal geen rekening houdt met de realiteit. Immers, dagelijks steken vele personen de grens met Polen over zonder te worden gecontroleerd. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich schuldig maakt aan een cirkelredenering in haar beslissingen, met name door enerzijds te stellen dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen problemen kan invoeren aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds te stellen dat elkeen die hier geraakt is zonder visum en niet gecontroleerd werd of door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij uitgaat van een vermoeden van kwade trouw, eerder dan een vermoeden van correctheid en dat er sprake is van een onterechte omkering van de bewijslast.

2.2.9.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing niet stelt dat het onmogelijk is om op illegale wijze de Schengenzone binnen te treden. Zij motiveert dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Verwerende partij stelt dan ook terecht vast dat de verklaring van verzoekende partij als zou zij zonder enige vorm van persoonlijke controle, zonder de nodige documenten en zonder iets gemerkt te hebben van een douaneovergang de Schengenzone zijn binnengekomen, bijzonder ongeloofwaardig overkomt, zeker nu dit dient te worden samen gelezen met de reeds eerder vastgestelde tegenstrijdigheid aangaand het internationaal paspoort, die evenmin door verzoekende partij wordt weerlegd. Bovendien merkt verwerende partij in haar beslissing eveneens op dat verzoekende partij niet kon vertellen via welke landen zij gereisd is of via welk land zij de Schengenzone is binnengekomen. Net zo min kon verzoekende partij documenten ter staving van haar reisweg voorleggen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en het geplande verloop ervan. Er dient te worden besloten dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij betoogt dat niet van haar kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, merkt de Raad op dat dit verweer volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Zo blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Wel werd door verwerende partij het volgende gemotiveerd: *“Over deze dreigbrieven verklaart u bovendien dat u ze heeft weggegooid ‘omdat u ze niet nodig had’ (CGVS p. 7). Hier heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij. Als u uw land ontvlucht bent en voor de problemen die u aanhaalt internationale bescherming zoekt, is de reden waarom u de dreigbrieven – nota bene het enige tastbare bewijs van uw problemen – zou weggegooid hebben, nl. dat u ze niet nodig zou hebben gehad, uiterst ongeloofwaardig. Deze brieven had u wel degelijk goed kunnen gebruiken, ter ondersteuning van uw asielaanvraag.”* Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat het feit dat verzoekende partij de aan haar gerichte dreigbrieven niet kan neerleggen, slechts een aanvullende opmerking is die de conclusie dat aan haar verklaringen geen geloof kan

worden gehecht, enkel nog meer bevestigt. Deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing. De Raad wijst verzoekende partij er vervolgens op dat de bewijslast berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om uiterst essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij zeker de beide dreigbrieven zou hebben bijgehouden teneinde hiermee een begin van bewijs van haar asielrelaas aan te reiken.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet ernstig geschonden zijn aangezien haar verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in onderhavige bestreden beslissing. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.12. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.13. De vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de afwezigheid een klacht in te dienen ondanks de persoonlijke connecties bij de ordediensten verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden*

door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.” Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “Subject Related Briefing” betreffende “Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012” van 27 februari 2012 (stuk 18, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Dagestan niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers geen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, mede door het gericht en gelimiteerd karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen, wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Evenmin toont verzoekende partij met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT